

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2015. június 16.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — A POLYTETRAFLON közösségi szóvédjegy bejelentése — TEFLON korábbi közösségi szóvédjegy — A korábbi védjegy tényleges használatának hiánya — A 2007/2009/EK rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése — Egy bizonyos összetevőt tartalmazó végtermék — A korábbi védjegy harmadik fél végtermékeivel kapcsolatos használata — Indokolási kötelezettség”

A T-660/11. sz. ügyben,

a **Polytetra GmbH** (székhelye: Mönchengladbach [Németország], képviseli: R. Schiffer ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselet: P. Bullock, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél a fellebbezési tanács előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

EI du Pont de Nemours and Company (székhelye: Wilmington, Delaware [Egyesült Államok], képviseli: E. Armijo Chávarri ügyvéd),

az OHIM első fellebbezési tanácsának az EI du Pont de Nemours and Company és a Polytetra GmbH közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2011. szeptember 29-én hozott határozata (R 2005/2010-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová és E. Buttigieg (előadó) bírák,

hivatalvezető: I. Dragan tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2011. december 30-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2012. április 12-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2012. április 16-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a válaszbeadvány benyújtásának engedélyezését elutasító 2012. június 13-i határozatra,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel a Törvényszék tanácsai összetételének megváltozására,

tekintettel a 2014. július 28-i pervezető intézkedésekre,

tekintettel arra, hogy a felek az írásbeli szakasz lezárultáról való értesítést követő egy hónapos határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és ennél fogva az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék úgy döntött, hogy eljárási szabályzatának 135a. cikke értelmében a feleket tárgyaláson hallgatja meg,

a 2014. november 4-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2007. július 24-én a felperes Polytetra GmbH közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett: a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján.
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a POLYTETRAFLON szómegjelölés volt.
- 3 A lajstromozást a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 1., 11., 17. és 40. osztályba tartozó alábbi áruk és szolgáltatások tekintetében kérték, az egyes osztályokra vonatkozóan az alábbi leírással:
 - 1. osztály: „Ipari, tudományos, fényképészeti, mezőgazdasági, kertészeti, erdészeti vegyi termékek; feldolgozatlan műanyagok; vegyi tűzoltó szerek; fémek edzésére és hegesztésére szolgáló készítmények; ipari rendeltetésű ragasztóanyagok”;
 - 11. osztály: „Hőcserélők; főzőlapok, platnik; csöves fűtőtestek; világító, fűtő, gőzfejlesztő, főző, hűtő/fagyasztó, szárító, szellőztető, vízelosztó és szaniter berendezések”;
 - 17. osztály: „Műanyag (félig feldolgozott), különösen zsugorodó tömlők, hengerbevonatok, hullámtömlők, fénycsőbevonatok, üvegszövet, hegesztett szalagok, zacskók (tasakok), üvegszövetes szállítószalagok, üvegszövetes hurkolt szövetek, üvegszövetes laminált lapok, cérnák, szövetickek, harmonika, bevezető fűvókák; műanyag huzal (hegesztő, forrasztó); hegesztőhuzal és hegesztőfilm műanyagból; műanyag bélések; tömítések, szigetelések; fluorozott műanyag bevonatok; félig feldolgozott műanyag ipari célra; tömítő-, kitömő- és szigetelőanyagok; rugalmas csövek (nem fémből); kaucsuk, guttapercsa, gumi, csillámpala és ezekből az anyagokból készült, más osztályokba nem sorolt termékek; félkész termékek fluorozott műanyagból, különösen politetrafluoretilénből, különösen lapok, rudak, csövek és fóliák formájában”;
 - 40. osztály: „Anyagkezelés”.
- 4 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértésítő* 2008. február 25-i, 9/2008. számában hirdették meg.

- 5 2008. május 23-án a beavatkozó, az EI du Pont de Nemours and Company a 40/94 rendelet 42. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 41. cikke) alapján felszólalást terjesztett elő a bejelentett védjegynek a fenti 3. pontban szereplő áruk és szolgáltatások tekintetében történő lajstromozásával szemben.
- 6 A felszólalás a TEFLON korábbi közösségi szóvédjegyen alapult, amelyet 1999. április 7-én 432120. számon lajstromoztak, és 2006. november 19-én újítottak meg többek között az 1., 11., 17. és 40. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében, az egyes osztályokra vonatkozóan a következő leírással:
- 1. osztály: „Ipari, tudományos, fényképezési, mezőgazdasági, kertészeti, erdészeti vegyi termékek; feldolgozatlan műgyanták, műanyagok; trágyák; vegyi tűzoltó szerek; fémek edzésére és hegesztésére szolgáló készítmények; élelmiszerek tartósítására szolgáló vegyi anyagok; cserzőanyagok; ipari rendeltetésű ragasztóanyagok”;
 - 11. osztály: „Világító, fűtő, gőzfejlesztő, főző, hűtő/fagyasztó, szárító, szellőztető, vízelosztó és szaniter berendezések”;
 - 17. osztály: „Kaucsuk, guttaperca, gumi, azbeszt, csillám, továbbá az ezen anyagokból készült termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; félig feldolgozott műanyag ipari célra; tömítő-, kitömő- és szigetelőanyagok; nem fémből készült rugalmas csövek”;
 - 40. osztály: „Anyagkezelés”.
- 7 A felszólalás alátámasztásaként a felszólaló a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, (2) bekezdésének c) pontjában és (5) bekezdésében (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja, (2) bekezdésének c) pontja és (5) bekezdése) foglalt okokra hivatkozott.
- 8 A felszólalási eljárás keretében a beavatkozó több dokumentumot nyújtott be a korábbi védjegynek az e védjeggyel megjelölt bizonyos áruk vonatkozásában fennálló jóhírveve bizonyítására.
- 9 A felperes a felszólalási eljárás során a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése (jelenleg a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése) értelmében kérelmet nyújtott be a felszólalás alátámasztásául hivatkozott korábbi védjegy tényleges használatának igazolása iránt.
- 10 A korábbi védjegy tényleges használatának igazolása iránti kérelemre válaszul a beavatkozó az említett védjegy jóhírnevével kapcsolatos dokumentumokra utalt, és egyéb bizonyítékokat terjesztett elő annak alátámasztása érdekében, hogy e védjegy tényleges használat tárgyát képezte.
- 11 A felszólalási osztály 2010. szeptember 14-i határozatával elutasította a felszólalást. Megállapította, hogy az ütköző védjegyek árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások azonosak. Kimondta azonban, hogy a szóban forgó megjelölések vizuális és a hangzásbeli szempontból igen csekély mértékben hasonlók, és hogy e megjelölések fogalmi szempontból különbözőek. Következésképpen teljes mértékben kizárta az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőséget. Ezenkívül úgy vélte, hogy a beavatkozó által szolgáltatott bizonyítékok a korábbi védjegy jóhírnevét az árujegyzékében szereplő áruk egy része vonatkozásában bizonyították, de a felszólalásnak nem lehet helyt adni a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése alapján, mivel az említett megjelölések közötti hasonlóság, amely az említett rendelkezés alkalmazásának feltétele, nem áll fenn. Tekintettel arra, hogy a felszólalást elutasította, úgy ítélte meg, hogy a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítékát nem kell megvizsgálni.
- 12 2010. október 15-én a beavatkozó a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM előtt a felszólalási osztály határozatával szemben.

- 13 2011. szeptember 29-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa a fellebbezésnek helyt adott, ezzel a felszólalási osztály határozatát hatályon kívül helyezte, és a védjegybejelentést valamennyi érintett áru és szolgáltatás vonatkozásában elutasította. Megállapította, hogy a beavatkozó bizonyította a korábbi védjegy használatát az 1., 11. és 17. osztályba tartozó bizonyos áruk vonatkozásában, különösen arra a körülményre tekintettel, hogy a beavatkozó által az említett védjegy alatt értékesített tapadástgátló anyagot számos vállalkozás használta az Európai Unió területén áruk széles skálájának előállítása érdekében, és e védjegyet az említett áruk tájékoztató füzeteiben és reklámjaiban kiemelt helyen tüntették fel. Álláspontja szerint a korábbi védjegy használatát nem bizonyították a 40. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában. Ezenkívül a felszólalási osztályhoz hasonlóan elismerte, hogy a korábbi védjegy világszinten, különösen az Európai Unió területén kivételes jóhírnevet élvez az árujegyzékében szereplő számos áru vonatkozásában. Megállapította, hogy a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő áruk és szolgáltatások a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő azon árukkal részben azonosak, és azokhoz részben erőteljesen hasonlóak voltak, amelyek tekintetében a tényleges használatot bizonyították, és hogy a felszólalási osztály álláspontjával ellentétben a szóban forgó megjelölések hasonlóak. Következésképpen szerinte fennáll az összetévesztés veszélye a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében, mivel a szóban forgó megjelölések közötti bizonyos vizuális és hangzásbeli különbségeket ellensúlyozza az érintett áruk azonossága vagy nagyfokú hasonlósága. E körülmények között nem ítélte szükségesnek a felszólalás vizsgálatát annyiban, amennyiben az a 207/2009 rendelet 8. cikke (2) bekezdésének c) pontján és (5) bekezdésén alapul.

A felek kérelmei

- 14 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.
- 15 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 16 Keresetének alátámasztására a felperes két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, a másodikat pedig ugyanezen rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének és 15. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapítja.
- 17 A felperes által felhozott jogalapok vizsgálatát megelőzően a Törvényszék szükségesnek tartja annak hivatalból történő vizsgálatát, hogy a jelen ügyben tiszteletben tartották-e a megtámadott határozat indoklására vonatkozó kötelezettséget.

Az indokolási kötelezettségről

- 18 Emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikkének első mondata értelmében az OHIM határozatait indokolni kell. Az ítélkezési gyakorlat szerint e kötelezettség terjedelme azonos az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében foglalt kötelezettség terjedelmével, és célja egyrészt az, hogy lehetővé tegye az érdekeltek számára jogaik védelme érdekében a hozott intézkedés indokainak megismerését, másrészt hogy lehetővé tegye az uniós bíróság számára a határozat jogszerűségének

felülvizsgálatát (lásd: 2012. szeptember 6-i Storck kontra OHIM ítélet, C-96/11 P, EU:C:2012:537, 86. pont; 2008. július 9-i Reber kontra OHIM – Chocodéfabriken Lindt & Sprüngli (Mozart) ítélet, T-304/06, EBHT, EU:T:2008:268, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 19 A jelen ügyben, bár a felperes vitatja, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése értelmében vett tényleges használatot – „ahogyan azt a piacon használják” – igazolták a korábbi védjegy vonatkozásában, és kételkedik abban, hogy a „homopolimer és kopolimer gyantákat, fóliákat és felületkezelő anyagokat”, amelyek vonatkozásában a beavatkozó legalábbis bizonyította a használatot, az 1. osztályba tartozó áruknak kell tekinteni, hivatalosan nem terjesztett elő az indokolás hiányára vagy az indokolás elégtelenségére vonatkozó jogalapot. Az indokolás hiánya vagy elégtelensége azonban az EUMSZ 263. cikk értelmében vett lényeges eljárási szabályok megsértését jelenti, és olyan imperatív jogalapot képez, amelyet az uniós bíróság hivatalból figyelembe vehet, sőt köteles figyelembe venni (2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EBHT, EU:C:2009:742, 34. pont; 2014. március 27-i Intesa Sanpaolo kontra OHIM – equinet Bank (EQUITER) ítélet, T-47/12, EBHT, ET:2014:159, 22. pont).
- 20 Mivel a felek a tárgyaláson előadták azzal kapcsolatos álláspontjukat, hogy kellően indokolt volt-e a megtámadott határozat arra vonatkozó része, hogy megfeleltethetők egymásnak egyrészt azok az áruk, amelyek tekintetében a fellebbezési tanács említette a beavatkozó által benyújtott azon bizonyítékokat, amelyek alapján megállapította, hogy a korábbi védjegy tényleges használatát igazolták, másrészt azok az áruk, amelyek az említett védjegy árujegyzékében szerepeltek, és amelyekre a felszólalást alapították, e jogalapot hivatalból figyelembe kell venni. Ha ugyanis a megtámadott határozat nem tartalmaz erre vonatkozóan megfelelő indokokat, a Törvényszéknek nem adódik lehetősége a felszólalás alátámasztásául hivatkozott korábbi védjegy azon áruk mindegyike vonatkozásában történő tényleges használatára vonatkozóan a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 28. pontjában kialakított álláspont jogszerűségének felülvizsgálatára, amelyek tekintetében a tényleges használatot elismerték (lásd a fenti 26. pontot).
- 21 Az OHIM, amelyhez a tárgyaláson e tárgyban kérdést intéztek, azt a választ adta, hogy a fellebbezési tanács főszabály szerint köteles annak ellenőrzésére, hogy azon áruk és szolgáltatások, amelyekre vonatkozóan a védjegyet használták, valóban azon áru- és szolgáltatáskategóriákba tartoznak, amelyek vonatkozásában az említett védjegyet lajstromozták, ahogyan arról a 207/2009 rendelet és a tényleges használat igazolásának az OHIM általi vizsgálatára vonatkozó iránymutatások rendelkeznek.
- 22 Az OHIM elismeri, hogy a jelen ügyben a megtámadott határozat nem tartalmaz részletes indokolást, és nem tartalmazza minden egyes olyan áru „kategóriánkénti” elemzését, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegy tényleges használatát elismerték. Mindazonáltal álláspontja szerint – noha a megtámadott határozatban szereplő indokolás e tekintetben eléggé szűkszavú – a fellebbezési tanács körültekintően értékelte a beavatkozó által benyújtott valamennyi bizonyítékot, ami a megtámadott határozatból is kitűnik.
- 23 Rá kell azonban mutatni elsősorban, hogy elégtelen az indokolása azon határozatnak, amely egyrésztől megállapítja, hogy a korábbi védjegyet ténylegesen használták a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése értelmében, másrészt pedig nem fejt ki, hogy a felhozott bizonyítékok milyen mértékben támasztják alá e megállapítást azon áruk vagy szolgáltatások, illetve azon áru- vagy szolgáltatáskategóriák mindegyike vonatkozásában, amelyek tekintetében e használatot elismerték. Másodsorban azt is meg kell említeni, hogy e rendelkezés előírja a fellebbezési tanács számára, hogy azoknak az áruknak vagy szolgáltatásoknak, amelyek tekintetében álláspontja szerint a tényleges használatot igazolták, meg kell felelniük azoknak az áruknak vagy szolgáltatásoknak, illetve azok egy részének, amelyek vonatkozásában az említett védjegyet lajstromozták, lehetővé téve ezáltal az összetéveszthetőség későbbi értékelését (lásd ebben az értelemben: EQUITER-ítélet, fenti 19. pont, EU:T:2014:159, 27. pont).

- 24 Az OHIM határozatának ezirányú pontatlansága többek között lehetetlenné teszi a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdése utolsó mondata alkalmazásának a fellebbezési tanács általi vizsgálatát, amely rendelkezés szerint „[h]a a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak az érintett áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna”. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis, az említett rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdéséből következően, ha valamely védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromozták, amely eléggé széles ahhoz, hogy azon belül több, önállóan tekinthető alkategória is elkülöníthető, akkor a védjegy tényleges használatának igazolása ezen áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében a felszólalási eljárásban csak arra az alkategóriára vagy alkategóriákra jelent oltalmat, amelybe vagy amelyekbe azok az áruk és szolgáltatások tartoznak, amelyek tekintetében a védjegyet ténylegesen használták. Ezzel szemben, ha egy védjegyet olyan pontos és körülírt módon meghatározott áruk vagy szolgáltatások tekintetében lajstromozták, hogy az érintett kategórián belül nem lehet jelentős felosztást végezni, akkor a védjegy tényleges használatának igazolása az említett áruk és szolgáltatások tekintetében szükségképpen e kategória egészére kiterjed a felszólalás szempontjából (2005. július 14-i Reckitt Benckiser (España) kontra OHIM – Aladin (ALADIN) ítélet, T-126/03, EBHT, EU:T:2005:288, 45. pont; 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítélet, T-256/04, EBHT, EU:T:2007:46, 23. pont).
- 25 Ily módon a fellebbezési tanács feladata annak értékelése – abban az esetben, ha a tényleges használatot a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő és a felszólalás alapjául szolgáló kategóriába tartozó áruknak vagy szolgáltatásoknak csak egy része tekintetében bizonyították –, hogy e kategória magában foglal-e olyan önálló alkategóriákat, amelyek alá besorolhatók azok az áruk és szolgáltatások, amelyek tekintetében a használatot igazolták, és így azt kell-e megállapítani, hogy a használatot az áruknak vagy szolgáltatásoknak csak erre az alkategóriájára vonatkozóan igazolták, vagy ellenkezőleg, nem lehet ilyen alkategóriákat felállítani (lásd ebben az értelemben: EQUITER-ítélet, fenti 19. pont, EU:T:2014:159, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 A jelen ügyben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 28. pontjában megállapította, hogy a korábbi védjegy tényleges használatát igazolták az 1. osztályba tartozó „ipari, tudományos vegyi termékek, feldolgozatlan műgyanták, feldolgozatlan műanyagok, ipari rendeltetésű ragasztóanyagok” a 11. osztályba tartozó „világító, fűtő, gőzfejlesztő, főző, hűtő/fagyasztó, szárító, szellőztető, vízelosztó és szaniter berendezések” és a 17. osztályba tartozó „félíg feldolgozott műanyag ipari célra, tömítő-, kitömítő- és szigetelőanyagok; rugalmas csövek (nem fémből)” vonatkozásában, amelyeken a felszólalás alapult.
- 27 Következtetésének indokolása érdekében a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 22–25. pontjában megállapította, hogy a beavatkozó által előállított politetrafluoretilént (PTFE) licenciák alapján bevonatként használták harmadik felek bizonyos végtermékeiben. Ezt követően a megtámadott határozat 26. pontjában elutasította a felperes azon érvét, amely szerint az említett védjegy használatát nem igazolták kifejezetten harmadik felek végtermékei vonatkozásában, mivel a beavatkozótól származó bevonat e termékek összetételének és szerkezetének szerves részét alkotta, és e védjegyet az említett áruk tájékoztató füzeiben és reklámjaiban kiemelt helyen tüntették fel.
- 28 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítékaival kapcsolatos gondolatmenete keretében a megtámadott határozat 22. pontjában azon körülmény említésére szorítkozott, hogy a beavatkozó különböző formákban – többek között gyantának a szemcsék préselésével készült öntvénye, fehér por vagy fluoropolimer diszperzió formájában – szállította a PTFE-t. Ezen áruk azonban nem szerepelnek kifejezetten azon áruk között, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták.
- 29 Kétségtelen, hogy a „gyanták”, „feldolgozatlan műgyanták” formájában szerepelnek az 1. osztályba tartozó azon áruk között, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták. Rá kell azonban mutatni, hogy a műgyanták félkész termékeként a 17. osztályba tartoznak, ahogyan az a Nizzai

Osztályozásból kitűnik. A fellebbezési tanács azonban nem pontosította, hogy azok a gyanták, amelyekre a megtámadott határozat 22. pontjában utalt, az 1. osztályba tartozó feldolgozatlan termékek, ahogyan a korábbi védjegy árujegyzékében szerepelnek, vagy a 17. osztályba tartozó félig feldolgozott termékek, és ez utóbbi esetben mely áruknak felelnek meg az említett osztályba tartozók azon áruk közül, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták.

- 30 Ezenkívül, még annak feltételezése esetén is, hogy a fellebbezési tanács úgy tekintette, hogy a PTFE az 1. osztályba tartozó azon „feldolgozatlan műgyantáknak” felel meg, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták, a megtámadott határozatból nem tűnik ki, hogy ezen áru milyen kapcsolatban van az ugyanezen osztályba tartozó olyan más árukkal, amelyek vonatkozásában a fellebbezési tanács megállapította, hogy a tényleges használatot igazolták.
- 31 A megtámadott határozat nem teszi lehetővé annak meghatározását sem, hogy azzal, hogy különböző formákban utal a PTFE-re és a bevonatokra, vagy a különböző áruk összetevőjeként felhasznál valamely feldolgozatlan anyagra, a fellebbezési tanács az 1. osztályba tartozó valamennyi olyan árura vagy azok egy részére, illetve a 17. osztályba tartozó valamennyi olyan árura vagy azok egy részére utal, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták.
- 32 Egyébiránt a megtámadott határozat 26. pontjában szereplő következtetést illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem azonosította egyértelműen azon árukat, amelyekre e megállapítás alkalmazandó, azok között, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták, és amelyeken a felszólalás alapult. Ezenkívül a megtámadott határozat 24. és 25. pontjában utal harmadik feleknek a beavatkozótól származó tapadásgátló anyagokat tartalmazó különböző végtermékeire, azaz lámpák és biztonsági üvegű fluoreszkáló lámpák ütésálló rögzítésére, kerti kőburkolatok felületvédelmére, gázturbinák magas hőmérsékletű vezetékrendszerre, kerékpárokhoz használt impregnált kenőanyagra és autóviaszra, csövekre, teniszütők húrvezetőire, vízvezetékcsövek csatlakozóihoz használt tömítőszalagokra, konyhai szivacsokra, mikrohullámú sütőkben használt műanyag termékekre, háztartási készülékekre és konyhai edényekre. Márpedig meg kell állapítani, hogy ezen áruk egyike sem szerepel kifejezetten azon áruk között, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták, és amelyeken a felszólalás alapult.
- 33 Ezenkívül a Törvényszék által a felperes ezzel kapcsolatban felvetett kérdéseire tekintettel feltett kérdésre a beavatkozótól a tárgyaláson kapott felvilágosítás nem tűnik ki a megtámadott határozat indokolásából. A megtámadott határozat indokai alapján többek között nem állapítható meg, hogy a „homopolimer és kopolimer gyanták, fóliák és felületkezelő anyagok”, amelyek vonatkozásában a beavatkozó a tényleges használat igazolásaként benyújtotta az éves forgalmi adatokat, amelyekre a felperes utalt, az 1. osztályba tartozó feldolgozatlan termékek vagy a 17. osztályba tartozó félkész termékek voltak, sem pedig az, hogy azon áruk közül, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták, melyeket állította elő és értékesítette közvetlenül a beavatkozó a korábbi védjegy alatt, és melyek voltak harmadik felek azon áruai, amelyek tekintetében a tényleges használatot az bizonyította, hogy e harmadik felek az említett védjegyet azon áruik vonatkozásában használták, amelyek összetétele és szerkezete magában foglalja a beavatkozó áruit.
- 34 Márpedig a határozat jogszerűségének vizsgálatát lehetővé tévő elegendő indok hiányában a Törvényszéknek nem feladata, hogy részletesen vizsgálja azokat az indokokat, amelyek a megtámadott határozatból nem tűnnek ki. Az OHIM feladata ugyanis megvizsgálni a közösségi védjegybejelentést és határozni róla. Ezt követően a Törvényszéknek kell adott esetben a fellebbezési tanács által az elfogadott határozatban kifejtett értékelés fölött a fellebbezési tanács által a végkövetkeztetése alátámasztása érdekében hivatkozott indokok alapján bírósági felülvizsgálatot gyakorolnia. Ezzel szemben nem tartozik a Törvényszék hatáskörébe az, hogy az OHIM helyett gyakorolja a 207/2009 rendeletben ez utóbbira ruházott hatásköröket (lásd ebben az értelemben: 2006. március 15-i Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia kontra OHIM – Ferrero (FERRÓ) ítélet, T-35/04, EBHT, EU:T:2006:82, 22. pont).

- 35 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen, mivel nem teszi lehetővé annak megértését, hogy a beavatkozó által előterjesztett és a fellebbezési tanács által hivatkozott bizonyítékok milyen mértékben támasztják alá, hogy a korábbi védjegyet ténylegesen használták minden egyes olyan áru tekintetében – azon áruk közül, amelyek vonatkozásában az említett védjegyet lajstromozták, és amelyekre a felszólalást alapították –, amely esetében e használatot igazolnak tekintették.
- 36 Mindazonáltal a megtámadott határozat indokolásának ezen elégtelensége nem érinti kifejezetten a megtámadott határozat 26. pontjában tett és a második jogalap első részében szereplő azon alapvető megállapítást, amely szerint a korábbi védjegy használatát bizonyították a végtermékek vonatkozásában, mivel a beavatkozó bevonatai harmadik felek áruinak összetételének és szerkezetének szerves részét képezik, és ezért a felperes abban a helyzetben volt, hogy a második jogalap első részében kifogásokat fogalmazzon meg e megállapítással szemben, és megvédje jogait. Ezen elégtelenség a korábbi védjegynek a második jogalap második részében hivatkozott „homopolimer és kopolimer gyanták, fóliák és felületkezelő anyagok” vonatkozásában való használatával kapcsolatos bizonyítékok bizonyító erejének értékelését sem érinti. Következésképpen a Törvényszék képes arra, hogy e kifogások vonatkozásában felülvizsgálja a megtámadott határozat jogszerűségét.

A második, a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének és 15. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

- 37 A felperes először is arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács a korábbi védjegy tényleges használatának értékelése céljából olyan bizonyítékokat vett figyelembe, amelyek nem a releváns időszakra vonatkoznak.
- 38 A felperes többi érve két részre oszlik.
- 39 A második jogalap első része keretében a felperes azt állítja, hogy a releváns időszakra vonatkozó bizonyítékok legfeljebb azt támasztják alá, hogy a korábbi védjegyet a harmadik felek által feldolgozatlan anyagként, végtermékek összetevőjeként vagy alkotóelemeként, különösen ezen áruk felületén felhasznált fóliák, gyanták, felületkezelő anyagok, homopolimerek, kopolimerek esetében használták, de nem az említett végtermékek vonatkozásában.
- 40 A második résszel a felperes vitatja, hogy a beavatkozó elegendő és megfelelő bizonyítékot szolgáltatott a korábbi védjegynek akár a fóliák, gyanták, felületkezelő anyagok, homopolimerek, kopolimerek vonatkozásában történő tényleges használata vonatkozásában. A felperes szerint a korábbi védjegy tényleges használatának értékelése céljából nem vehetők figyelembe olyan bizonyítékok, amelyek nem tartalmaznak keltezést, sem azok, amelyekben a korábbi védjegy nem úgy van feltüntetve, „ahogyan azt a piacon használják”.
- 41 Az OHIM és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.
- 42 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet (10) preambulumbekkezdéséből következik, hogy a jogalkotó szerint a korábbi védjegy oltalma csak annyiban indokolt, amennyiben azt ténylegesen használták. A 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a közösségi védjegy bejelentője kérheti annak igazolását, hogy a felszólalással érintett közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben, azon a területen, ahol az utóbbi oltalmat élvez, a felszólalás alapjául szolgáló korábbi védjegy tényleges használat tárgyát képezte (lásd: 2007. szeptember 27-i La Mer Technology kontra OHIM – Laboratoires Goëmar (LA MER) ítélet, T-418/03, EU:T:2007:299, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 43 A 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének rendelkezéseit pontosító, a 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.) 22. szabályának (3) bekezdése értelmében a használat igazolására szolgáló bizonyítékoknak a korábbi védjegy használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére kell irányulniuk (lásd: LA MER ítélet, fenti 42. pont, EU:T:2007:299, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 44 Noha a tényleges használat fogalmával szemben áll mindenféle minimális használat, amely nem elegendő annak megállapításához, hogy valamely védjegyet egy meghatározott piacon ténylegesen és hatékonyan használnak, ettől még a tényleges használat követelményének nem célja, hogy a kereskedelmi sikert értékelje, sem az, hogy valamely vállalkozás gazdasági stratégiáját ellenőrizze, vagy hogy a védjegy oltalmát annak jelentős mértékű kereskedelmi használata esetére korlátozza (lásd ebben az értelemben: 2004. július 8-i Sunrider kontra OHIM – Espadafor Caba (VITAFRUIT) ítélet, T-203/02, EBHT, EU:T:2004:225, 38. pont; 2006. február 23-i, Il Ponte Finanziaria kontra OHIM – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE) ítélet, T-194/03, EBHT, EU:T:2006:65, 32. pont).
- 45 Valamely védjegy akkor képezi tényleges használat tárgyát, ha alapvető rendeltetésének megfelelően használják: hogy biztosítsa azon áruk vagy szolgáltatások eredetének azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegy által létrehozott jogok fenntartása. Ezenfelül a védjegy tényleges használatának követelménye megkívánja, hogy a védjegyet – úgy, ahogyan az a vonatkozó területen oltalom alatt áll – nyilvánosan és a külvilág felé használják (lásd: LA MER ítélet, fenti 42. pont, EU:T:2007:299, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 46 Közelebbről a korábbi védjegy tényleges használatának konkrét esetben történő megvizsgálásához az ügy aktájához csatolt iratoknak az eset összes releváns tényezőjét figyelembe vevő átfogó mérlegelést kell elvégezni. A védjegyhasználat ténylegességének e mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amelyek alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e; idesorolhatók különösen az érintett gazdasági szektorban igazoltnak tekintett olyan használatok, amelyek feladata az, hogy a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára megteremtsék és fenntartsák a piaci részesedést, ezen áruk és szolgáltatások jellege, a piac jellegzetességei, valamint a védjegy használatának terjedelme és gyakorisága (lásd: LA MER ítélet, fenti 42. pont, EU:T:2007:299, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 47 Végül egy védjegy tényleges használatát nem lehet valószínűség vagy feltételezések alapján bizonyítani, hanem ahhoz konkrét és objektív bizonyítékokra kell támaszkodni, amelyek bizonyítják az érintett piacon történő tényleges és elegendő használatot (lásd: LA MER ítélet, fenti 42. pont, EU:T:2007:299, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 48 A 2868/95 rendelet 22. szabályának (4) bekezdése szerint a bizonyításnak lehetőleg az iratokra és az olyan tárgyi bizonyítékokra kell szorítkoznia, mint például a csomagolóanyagok, címkék, árjegyzékek, katalógusok, számlák, fényképek, újsághirdetések és a 207/2009 rendelet 78. cikke (1) bekezdésének f) pontjában említett írásbeli nyilatkozatok (2009. május 13-i Schuhpark Fascies kontra OHIM – Leder & Schuh (jello SCHUHPARK) ítélet, T-183/08, EU:T:2009:156, 25. pont).
- 49 A második jogalapot az előző megállapítások alapján kell megvizsgálni.
- 50 A jelen ügyben a megtámadott határozat 6. és 7. pontjából, valamint az OHIM Törvényszék részére átadott aktájában szereplő dokumentációból kitűnik, hogy a korábbi védjegy tényleges használatának igazolására irányuló kérelemre válaszul a beavatkozó a korábbi védjegy jórétnevének bizonyítása érdekében benyújtott dokumentumokra utalt, amelyek az alábbiak:
- a PTFE tulajdonságait bemutató internetes oldal kivonata;

- nyilatkozat, amely bemutatja tevékenységeinek történetét, a felperes által a TEFLON védjegy alatt kínált árukat és szolgáltatásokat, a korábbi védjegy alatt az 1998–2000 években Európában általa értékesített tapadásgátló anyagokat érintő éves forgalmát, valamint bevonatainak használati engedélyei címén a 2003–2006 években kapott licencia díjakat, továbbá a reklámtevékenységeket és -kiadásokat különösen a 2004–2007 évek vonatkozásában;
 - a „teflon” kifejezést tartalmazó, különböző nyelvű szótárak kivonatai;
 - 2001 júniusában, júliusában és novemberében, valamint 2006 júliusában a TEFLON védjegynek, az e védjeggyel megjelölt áruk tulajdonságainak és azok lehetséges használati módjainak a fogyasztók általi, különösen a tagállamok területén való ismertsége vonatkozásában végzett közvéleménykutatások és akkor készült jelentések;
 - világszerte, többek között az Unió területén tevékenységet gyakorló leányvállalatainak listája;
 - a „TEFLON Trademark Licence, Trademark Usage Rules” (TEFLON védjegy licencia, védjegyhasználati iránymutatások) megnevezésű, a TEFLON védjegy licencia alapján történő használatára vonatkozó iránymutatások, tagállami nemzeti bíróságoknak az említett védjegy engedély nélküli használatával kapcsolatos jogvitákban hozott határozatai, valamint az OHIM által a TEFLON védjegyre alapított felszólalások tárgyában hozott határozatok;
 - a TEFLON védjegy és az említett védjeggyel megjelölt áruk címkéi megjelenítésének módjára vonatkozó iránymutatások;
 - reklámanyagok és folyóiratcikkek.
- 51 A beavatkozó további bizonyítékokat is benyújtott az OHIM előtt annak bizonyítása érdekében, hogy a korábbi védjegy tényleges használat tárgyát képezte. E bizonyítékok az alábbiak:
- A 2003–2008 időszakban a tagállamokban a homopolimer és kopolimer gyantáknak, fóliáknak és felületkezelő anyagoknak a TEFLON védjegy alatt történő értékesítéséből elért forgalom, valamint az ezen árukkal kapcsolatos reklámkiadások ugyanezen időszak alatt;
 - a TEFLON védjegy alatt értékesített áruk különböző formáit és tulajdonságait, valamint felhasználási módjait bemutató internetes oldalának kivonata;
 - a TEFLON védjegy alatt értékesített fluoropolimerek, különösen a PTFE történetével, valamint azoknak a különböző ipari ágazatokban történő lehetséges felhasználási módjaival kapcsolatos információ;
 - tájékoztató füzetek és reklámanyagok a TEFLON védjeggyel megjelölt bevonatokat és alkotóelemeket felhasználó áruk vonatkozásában;
 - a TEFLON védjeggyel megjelölt árukat érintő „Licenced Applicator Program”-ra (engedélyezett felhasználók programja) vonatkozó információ, valamint az ő engedélyével rendelkező felhasználók listája, azok internetes oldalainak kivonataival vagy a TEFLON védjeggyel megjelölt áruinak más árukban való felhasználásával kapcsolatos tájékoztató füzetekkel.

A releváns időszakról

- 52 A jelen ügyben a felperes által benyújtott, közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet 2008. február 25-én tették közzé. Következésképpen a 207/2009 rendelet 56. cikkének ugyanezen rendelet 42. cikkének (2) bekezdésével együttesen értelmezett (2) bekezdésében említett öt éves időszak

– ahogyan a megtámadott határozat 21. pontjából kitűnik – 2003. február 25-től 2008. február 24-ig tart. Mivel a korábbi védjegy közösségi védjegy, azon terület, amelyek vonatkozásában a használat igazolását kérik, az Unió tagállamainak területe.

- 53 Meg kell állapítani, hogy az egyik bizonyíték, amelyre a fellebbezési tanács azon következtetését alapította, hogy a korábbi védjegy tényleges használata bizonyított, nem a releváns időszakra vonatkozik, ahogyan azt a felperes állítja. Egy spanyol folyóiratról van szó, amelyre a megtámadott határozat 22., 24. és 25. pontja utal, és amely – mivel 2002-ből származik – önmagában nem alkalmas a korábbi védjegy 2003. február 25. és 2008. február 24. közötti időszakban történő tényleges használatának bizonyítására.
- 54 Meg kell azonban állapítani, hogy mivel a termékek kereskedelmi élettartama általában egy adott időszakra terjed ki, és a használat folyamatosága részét képezi azoknak a tényezőknek, amelyeket figyelembe kell venni annak bizonyításánál, hogy a használat ténylegesen a piaci részesedés megteremtését vagy fenntartását szolgálta-e, az ilyen típusú iratokat, amelyek egyáltalán nem érdektelenek, jelen esetben figyelembe kell venni, és a többi bizonyítékkal együtt kell értékelni, hiszen ezek szolgáltatják a védjegy tényleges és komoly kereskedelmi használatának bizonyítékát (lásd ebben az értelemben: 2011. április 13-i Bodegas y Viñedos Puerta de Labastida kontra OHIM – Unión de Cosecheros de Labastida (PUERTA DE LABASTIDA) ítélet, T-345/09, EU:T:2011:173, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2011. november 16-i Buffalo Milke Automotive Polishing Products kontra OHIM – Werner & Mertz (BUFFALO MILKE Automotive Polishing Products) ítélet, T-308/06, EBHT, EU:T:2011:675, 65. pont).
- 55 Ebből következik, hogy mivel a fellebbezési tanács a korábbi védjegy tényleges használatának értékelését nem kizárólag a fenti 53. pontban említett spanyol folyóiratra alapította, hanem e bizonyítékot más bizonyítékokkal együttesen vette figyelembe annak a következtetésnek a levonása érdekében, hogy az említett védjegy tényleges használata bizonyított, nem követett el tévedést az említett értékelés keretében figyelembe vett bizonyítékok vonatkozásában.

A második jogalapnak a korábbi védjegy „homopolimer és kopolimer gyantáktól, fóliáktól és felületkezelő anyagoktól” eltérő áruk tekintetében való használatával kapcsolatos első részéről

- 56 A felperes azt állítja, hogy a releváns időszakra vonatkozó bizonyítékok legfeljebb azt támasztják alá, hogy a korábbi védjegyet a harmadik felek által feldolgozatlan anyagként, végtermékeik összetevőjeként vagy alkotóelemeként, különösen azok felületén felhasznált, „valószínűleg” az 1. osztályba tartozó fóliák, gyanták, felületkezelő anyagok, homopolimerek, kopolimerek esetében használták, de nem kifejezetten az említett termékek vonatkozásában. Azt állítja, hogy a korábbi védjegyet harmadik felek végtermékein az egyik alkotóelemük jelzésként helyezik el, ami ily módon, a TEFLON védjeggel azonosított feldolgozatlan anyag minőségére való utalással hozzájárul azok eladásának ösztönzéséhez, de magukat az árukat mindig a gyártó saját védjegyével azonosítják és értékesítik. Ily módon a korábbi védjegynek az említett harmadik felek általi használata a felperes szerint nem „[e harmadik felek] végtermékei vonatkozásában való használatnak”, hanem éppen a beavatkozó által előállított áruk, azaz a fóliák, gyanták és bevonatok vonatkozásában való használatnak minősül. Ezenkívül azt állítja, hogy amennyiben a valamely áru összetevőjeként vagy alkotóelemeként felhasznált feldolgozatlan anyag és maga az áru hasonlóságának kérdése vitás, valamely védjegy ezen áru vonatkozásában való használatára nem lehet az azt alkotó, esetlegesen hasonló feldolgozatlan anyag vonatkozásában történő használatának bizonyítékából következtetni.
- 57 Következésképpen a felperes szerint a korábbi védjegy tényleges használata a fellebbezési tanács megállapításával ellentétben nem bizonyított a 11. és 17. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

- 58 Az OHIM megjegyzi, hogy nem ritka, és köztudomású ténynek tekinthető, hogy két védjegyet használnak ugyanazon áru vonatkozásában, ahol az egyik a gyártó védjegye, amely ezen árut azonosítja, a másik pedig az utóbbi azon alkotóelemét azonosító védjegy, amelynek a jelenléte befolyásolhatja a fogyasztók döntését, vagy akár döntő jelentőségű is lehet e tekintetben. E jelenség a marketingirodalomban az „összetevő védjeggyel való megjelölése” vagy a „társvédjeggyel való megjelölés alfajtája” néven ismert.
- 59 Az OHIM azt állítja, hogy a fellebbezési tanács alaposan megvizsgálta a beavatkozó által benyújtott bizonyítékokat, amelyekből kitűnik, hogy a TEFLON védjegyet valamely bevonat megnevezéseként harmadik felek által előállított olyan különböző áruk vonatkozásában használják, amelyek összetételének és szerkezetének e bevonat a részét képezi, és ezért helyben kell hagyni, hogy a korábbi védjegy tényleges használatát ezen áruk vonatkozásában bizonyították. Következésképpen az OHIM úgy véli, hogy figyelembe véve azon ágazat sajátosságát, amelyben a „társvédjeggyel való megjelölés” gyakorlatát folytatják, és ezáltal egy olyan áruból álló piaci alszegmens létezését, amelyek a rajtuk elhelyezett bevonat típusa alapján versenyeznek egymással, a fellebbezési tanács jogosan állapította meg, hogy a korábbi védjegy, amely „szó szerint” egy különös típusú bevonatot jelöl, ezenfelül a végtermékek „társvédjegyévé” is vált.
- 60 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy a korábbi védjegy használatát a megtámadott határozat 28. pontjában említett valamennyi áru vonatkozásában bizonyították. Azt állítja, hogy mivel a tőle származó gyanták, műanyagok, ragasztók, vegyi anyagok vagy bevonatok szerves részét képezik harmadik felek azon végtermékei összetételének és szerkezetének, amelyeket a korábbi védjegy alatt értékesítenek, annak használatára ezen értékesítések alapján is hivatkozni lehet. Arra hivatkozik, hogy a felperes az érvelésében összemossa két eltérő fogalmat, egyrészt az áruk előállítását, másrészt azok értékesítését. Márpedig álláspontja szerint valamely védjegy használatának értékelése során meg kell határozni, hogy valamely árut a szóban forgó védjegy alatt értékesítettek-e, függetlenül attól a kérdéstől, hogy a védjegy jogosultja állítja-e elő az áru egy részét (különösen a gyantákat és bevonatokat) vagy annak egészét, vagy hogy az árut egy vagy több védjegy alatt értékesítik. Azt a körülményt, hogy valamely áru több védjeggyel is azonosítható, a Törvényszék ítélezési gyakorlata korábban már megerősítette.
- 61 A jelen ügyben a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítása kapcsán a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 22. pontjában rámutatott, hogy a beavatkozó a PTFE-t különböző formákban szállította. Azt állította, hogy a beavatkozó a „Licenced Applicator Program” szerint működött, amelynek résztvevőit ismereteik, tapasztalataik és a TEFLON védjeggyel ellátott bevonatok alkalmazása terén végzett munkájuk minősége alapján választották ki. A megtámadott határozat 24–26. pontjában a fellebbezési tanács a beavatkozó által benyújtott különböző bizonyítékokra utalva rámutatott, hogy számos uniós vállalkozás használja a beavatkozó áruját különböző áru alkotárameként vagy bevonataként, „a konyhai edényektől kezdve a repülőgépiparig, a gépjárműipartól a félvezetők feldolgozásáig, a távközlésre szánt kábelektől a szövetekig”.
- 62 Ezenkívül a megtámadott határozatnak a „használati engedély alapján működő felhasználókra” utaló 24. pontjából, az OHIM előtti eljárásnak a Törvényszék részére átadott aktájából és a beavatkozó által a Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszból kitűnik, hogy a beavatkozó engedélyt ad a TEFLON védjegy használatára azon harmadik feleknek, akik a feldolgozatlan anyagait vagy bevonatait saját termékeikbe építik be. Ily módon az ilyen használati engedély kedvezményezettje jogosult áruját úgy értékesíteni, hogy a saját védjegyén kívül a beavatkozó TEFLON védjegyét is feltünteti. E körülményeket egyébiránt a tárgyaláson a Törvényszék kérdéseire adott válaszában a beavatkozó megerősítette.

- 63 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában rámutatott, hogy a beavatkozó által előállított bevonatok harmadik felek áruai összetételének és szerkezetének szerves részét képezik, és hogy a korábbi védjegyet az ezen árukra vonatkozó tájékoztató füzetekben és reklámokban feltüntették, és elutasította a felperes azon érvét, amely szerint „a használatot a végtermékek vonatkozásában nem bizonyították”.
- 64 Következésképpen a fellebbezési tanács megállapította, hogy a korábbi védjegyek a releváns időszakban a fenti 26. pontban említett áruk vonatkozásában az Unió területén való használata bizonyított.
- 65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azon követelmény célja, miszerint valamely védjegynek ahhoz, hogy az uniós jog címén oltalom alatt állhasson, tényleges használat tárgyát kell képeznie, abban a tényben keresendő, hogy az OHIM védjegylajstroma nem tekinthető olyan, stratégiai fontosságú és statikus jegyzéknek, amely a tevékenységüket nem gyakorló birtokosok számára határozatlan időre jogi monopóliumot biztosít. Épp ellenkezőleg, és összhangban a 207/2009 rendelet (10) preambulumbekzdésével, az említett védjegylajstromnak hűen kell tükröznie, hogy melyek azok a megjelölések, amelyeket a vállalkozások ténylegesen használnak a piacon áruiknak és szolgáltatásaiknak a gazdasági életben történő megkülönböztetésére (2011. szeptember 15-i *Centrotherm Clean Solutions* kontra OHIM – *Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM)* ítélet, T-427/09, EBHT, EU:T:2011:480, 24. pont).
- 66 A felek érvelésére tekintettel az a kérdés, hogy a korábbi védjegy harmadik feleknek a beavatkozótól származó alkotóelemet magukban foglaló végtermékei vonatkozásában történő, ez utóbbi áruk védjegyeivel egyidejű használatának bizonyítéka a korábbi védjegy tényleges használata bizonyítékának minősülhet-e azon végtermékek esetében, amelyekre vonatkozóan az utóbbi védjegyet lajstromozták, két részben vizsgálendő. Egyrészt meg kell vizsgálni, hogy valamely alkotóelem és az azt magában foglaló áru ugyanazon árucsoportba tartozónak tekinthető-e, és ezért a korábbi védjegynek a harmadik felek ezen összetevőt magában foglaló áruival kapcsolatos használatának bizonyítéka a korábbi védjegy tényleges használatának minősül-e azon végtermékek esetében, amelyek vonatkozásában azt lajstromozták. Másrészt tekintetbe kell venni a védjegy alapvető funkcióját, amely az általa megjelölt áru kereskedelmi származásának jelzése.
- Az alkotóelem és az azt magában foglaló áru ugyanazon árucsoportba való tartozásáról
- 67 Az ítélkezési gyakorlat szerint a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, mint amelyek célja annak elkerülése, hogy valamely részleges jelleggel használt védjegy kiterjedt oltalmat élvezzen azon egyetlen okból kifolyólag, hogy azt az áruk és szolgáltatások széles köre tekintetében lajstromozták. E körülmények között az ilyen védjegy oltalma kizárólag azokra az árukra terjed ki, amelyek alapvetően nem térnek el azon áruktól, amelyek tekintetében a korábbi védjegy jogosultja a tényleges használatot igazolni tudta, és ugyanabba a csoportba tartoznak, amely csak önkényes módon osztható fel (lásd ebben az értelemben: *ALADIN*-ítélet, fenti 24. pont, EU:T:2005:288, 44 és 46. pont).
- 68 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a beavatkozó által ügyfeleinek szállított tapadásgátló anyagokat az utóbbiak vagy a beavatkozó engedélyével rendelkező vállalkozások átalakítási folyamatnak vetik alá, amelynek eredményeképpen olyan áruk jönnek létre, amelyeket végső fogyasztók részére történő értékesítésre szánnak annak érdekében, hogy azokat az adott formájukban használják. E körülmények között, még abban az esetben is, ha harmadik felek végtermékei a beavatkozó tapadásgátló anyagait is foglalják magukban, vagy a bevonatukat ezen anyagokból is készítik, mind jellegükben, mind céljukban és rendeltetésükben alapvetően különböznek a tapadásgátló anyagoktól, és nem tartoznak az övékkel azonos csoportba, amely a fenti 67. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében csak önkényesen osztható fel (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2012. május 3-i *Conceria Kara* kontra OHIM – *Dima (KARRA)* ítélet, T-270/10, EU:T:2012:212, 53. pont).

69 Ebből következik, hogy a jelen ügyben a korábbi védjegy tényleges használatának igazolása harmadik felek olyan végtermékei vonatkozásában, amelyek a beavatkozótól származó alkotóelemet foglalják magukban, nem enged arra következtetni, hogy azt azon végtermékek vonatkozásában használják, amelyre vonatkozóan lajstromozták. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában levont következtetését nem támasztotta alá olyan érveléssel, amely e megállapítást megcáfolná. Következésképpen a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a TEFLON védjegy tényleges használatát a végtermékek vonatkozásában ezen az alapon igazolták.

– A korábbi védjegy által betöltött alapvető funkcióról

70 A fenti 45. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely védjegy akkor képezi tényleges használat tárgyát, ha annak érdekében használják, hogy biztosítsa azon áruk vagy szolgáltatások eredetének azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan lajstromozták. Márpedig a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 26. pontjában levont következtetés elfogadása egyenértékű annak megállapításával, hogy az említett végtermékek a beavatkozótól és annak ügyfeleitől származnak, holott a beavatkozó ezt a kereskedelmi tevékenységével kapcsolatban nem állítja, és az az ügyiratokból sem következik (lásd ebben az értelemben: KARRA-ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2012:212, 54. pont).

71 Ellenkezőleg, az ügyiratokból kitűnik, hogy a TEFLON védjegyet harmadik felek abból a célból használják, hogy a beavatkozótól származó feldolgozatlan anyag vagy bevonat jelenlétét jelezzék, ahogyan azt a felperes állítja, és nem abból a célból, hogy e védjegy származásjelző kapcsolatot létesítsen vagy a beavatkozó és valamely harmadik fél áruja, vagy e harmadik fél és a saját áruja között.

72 Először is a beavatkozó a Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszában jelezte, hogy a TEFLON védjegy harmadik felek általi használatának több feltétele van, amelyek lényegében arra irányulnak, hogy az utóbbiak a beavatkozótól származó feldolgozatlan anyagokat vagy magától a beavatkozótól, vagy az utóbbi engedélyével rendelkező felhasználóktól szerezzék be, akik az említett anyagok felhasználásával előállított áruikat a beavatkozó vagy egy engedélyezett felhasználó ellenőrzésének vetik alá, és akik az említett védjegyre vonatkozóan licencia szerződést írnak alá. Ezenkívül az e válaszhoz mellékelt, „Trademark usage guidelines” (védjegyhasználati iránymutatások) című dokumentumból kitűnik, hogy a licencia jogosultjának az áruja értékesítésekor az alábbi szöveget kell feltüntetnie: „[A] terméket a licencijogosult állította elő és forgalmazza, aki viseli a jelen termék előállításáért fennálló felelősséget”.

73 Másodszor a korábbi védjegy használatának módjaira vonatkozóan a beavatkozó által a TEFLON védjegy licencia alapján történő használatának módjaira vonatkozó, „TEFLON Trademark Licence, Trademark Usage Rules” című iránymutatásokban adott, mind az OHIM által a Törvényszéknek átadott ügyiratokban, mind a Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszban szereplő példák szintén azt szemléltetik, hogy a beavatkozó az említett védjeggyel bevonatokat, gyantákat és más feldolgozatlan termékeket vagy alkotórészeket kíván azonosítani, nem pedig harmadik felek ezen anyagokat magában foglaló végtermékeinek kereskedelmi származását kívánja jelezni. Példaként szerepel ugyanis, hogy a korábbi védjegynek a beavatkozó álláspontja szerinti helyes használata azzal jár, hogy harmadik felek végtermékével kapcsolatban az alábbi szövegek egyikét kell feltüntetni „Valves coated with TEFLON non-stick resin” (TEFLON tapadásgátló gyantával bevont szelepek), „TEFLON brand resin” (TEFLON gyanta), „Wear resistance with TEFLON fluoropolymer” (Kopásállóság TEFLON fluoropolimerrel), „Valves lined with TEFLON industrial coatings” (TEFLON ipari bevonatokkal bélelt szelepek) vagy „I cook with pans that have TEFLON coating” (TEFLON bevonattal ellátott edényekben főzök).

74 Ezenkívül rá kell mutatni, hogy az OHIM elismeri, hogy a TEFLON védjegy „szó szerint” egy különös típusú bevonatot jelöl (lásd a fenti 59. pontot).

- 75 Harmadszor a beavatkozó által az OHIM elé terjesztett bizonyítékokból kitűnik, hogy a korábbi védjegyet harmadik felek végtermékeire vonatkozóan azok előállítójának saját védjegyével együttesen használják. Az OHIM és a beavatkozó szerint az említett végtermékek „társvédjegyekkel való megjelöléséről” van szó.
- 76 Kétségtelen, ahogyan a beavatkozó által hivatkozott ítélkezési gyakorlatból is következik, hogy nincs szabály a közösségi védjegy tárgykerében, amely arra kötelezné a felszólalót, hogy a korábbi védjegy elszigetelt, minden egyéb védjegytől független használatát bizonyítsa (2005. december 8-i Castellblanch kontra OHIM – Champagne Roederer (CRISTAL CASTELLBLANCH) ítélet, T-29/04, EBHT, EU:T:2005:438, 33 és 34. pont; 2010. szeptember 21-i, Villa Almè kontra OHIM – Marqués de Murrieta (i GAI) ítélet, T-546/08, EU:T:2010:404, 20. pont; 2011. december 14-i Völkl kontra OHIM – Marker Völkl (VÖLKL) ítélet, T-504/09, EBHT, EU:T:2011:739, 100. pont).
- 77 Mindazonáltal a fenti 76. pontban hivatkozott ítéletek alapjául szolgáló ügyekben az ugyanazon árura vonatkozó védjegyek annak azonos származását azonosították, és ily módon mindegyikük egymástól függetlenül betölthette vele kapcsolatban alapvető rendeltetését. Márpedig a jelen ügyben, ahogyan a fentiekben is szerepel, a korábbi védjegyet a beavatkozótól származó alkotóelem jelenlétének jelzése érdekében helyezik el harmadik felek végtermékein, de magukat az árukat minden esetben az előállítónak az említett áru származását jelző védjegyével azonosítják, és azzal ellátva értékesítik.
- 78 E kereskedelmi gyakorlat közvetíti a végtermékek előállítóinak azon szándékát, hogy a fogyasztók számára jelezzék, hogy ők végezték a TEFLON védjeggyel megjelölt feldolgozatlan anyagok átalakítását, és lehetővé tegyék a fogyasztók számára annak azonosítását, hogy ki ezen áruk végső előállítója (lásd ebben az értelemben KARRA-ügyben hozott ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2012:212, 55. pont).
- 79 Negyedszer emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból következően a védjegy alapvető rendeltetésének a használatának értékelése keretében fennálló célja, azaz a termék vagy szolgáltatás kereskedelmi eredetének azonosítása, annak lehetővé tételére irányul a védjeggyel megjelölt terméket vagy szolgáltatást megvásárló fogyasztó számára, hogy egy későbbi vásárlás során ugyanazt a terméket vagy szolgáltatást válassza, ha annak vonatkozásában pozitív tapasztalata volt, illetve másikat válasszon, ha tapasztalata negatív volt (2002. február 27-i REWE-Zentral kontra OHIM (LITE) ítélet, T-79/00, EBHT, EU:T:2002:42, 26. pont).
- 80 A jelen ügyben a TEFLON védjegy harmadik felek áruival kapcsolatos használata nem teszi lehetővé e védjegy alapvető rendeltetésének az említett végtermékekkel kapcsolatban a fenti 79. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében történő biztosítását. A jelen ügynek a fenti 70–78. pontban említett körülményei ugyanis lehetővé teszik annak megállapítását, hogy a fogyasztó képes könnyen különbséget tenni egyrészt a TEFLON védjeggyel megjelölt tapadásgátló anyag, másrészt pedig az előállító védjegyével megjelölt végtermék kereskedelmi származása között. Amennyiben a fogyasztó tapasztalata pozitív a harmadik fél árujának a TEFLON védjeggyel azonosított bevonata vagy más alkotóeleme vonatkozásában, újra az e védjeggyel megjelölt alkotóelemet tartalmazó megfelelő árut fog keresni. A TEFLON védjegy harmadik felek áruin való jelenléte tehát a fogyasztó döntését azon pozitív tapasztalat alapján irányítja az áru felé, amelyet az áru bevonata vagy más, annak köszönhető funkcionális jellemzője vonatkozásában szerzett, hogy az említett védjeggyel megjelölt feldolgozatlan anyag abban megtalálható, nem pedig a végtermék mint olyan vonatkozásában szerzett tapasztalat alapján. Ezzel szemben, amennyiben az áru mint olyan fogyasztójának vagy végfelhasználójának tapasztalata pozitív, ugyanezt az árut fogja újra keresni, az áru előállítójának ezen árut azonosító eredeti védjegye alapján.

- 81 A fenti megfontolásokból következik, hogy a harmadik felek által végtermékeik vonatkozásában használt TEFLON védjegy nem tölti be az említett áruk származásának jelzésével kapcsolatos alapvető funkcióját. Következésképpen, ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában megállapított, a korábbi védjegy ilyen használata nem tekinthető a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében véve ezen áruk vonatkozásában való használatnak.
- 82 Sem az OHIM, sem pedig a beavatkozó érvei nem alkalmasak arra, hogy a fenti 69. és 81. pontban szereplő megállapításokat megcáfolják.
- 83 Először is nem fogadható el az OHIM azon érve, amely az érintett végtermékek különös jellemzőire és az ezen áruk piacának különös feltételeire utal, és amely szerint az alkotóelemet azonosító TEFLON védjegy tényleges használatát harmadik felek azon végtermékei vonatkozásában is el kell ismerni, amelyeknek ezen alkotóelem a részét képezi, mivel a szóban forgó áruk a bevonatuk vagy az őket alkotó feldolgozatlan anyagok alapján versenyeznek egymással.
- 84 E tekintetben meg kell említeni, hogy a fenti 46. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kétségtelenül kitűnik, hogy a védjegy tényleges használatának értékelése során figyelembe kell venni az áruk és az érintett piac jellemzőit, amelyek befolyásolják a védjegyjogosult kereskedelmi stratégiáját. Mindazonáltal, noha a fogyasztónak a végterméket érintő döntését befolyásolhatják annak azon jellemzői, amelyeket valamely feldolgozatlan anyag vagy alkotóelem jelenléte révén szerzett, és ennek következtében ezen áru piaca az abban jelen lévő alkotóelemtől, mint a jelen ügyben a korábbi védjeggyel azonosított bevonatoktól függően jöhet létre, ez nem jelenti azt, hogy az ezen alkotóelemet azonosító védjegy és annak kereskedelmi származása úgy tekinthető, mint amely az említett áru kereskedelmi származását is azonosítja.
- 85 Az áru egyik alkotóelemét reklámokban, tájékoztató füzetekben vagy magán az árun megjelölő korábbi védjegynek a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 26. pontjában említett jelenléte ugyanis a végtermék előállítójának kereskedelmi stratégiáját képezi, azáltal hogy feltűnteti ezen árunak a TEFLON védjeggyel azonosított alkotóelem jelenlétének betudható bizonyos funkcionális jellemzőit.
- 86 A TEFLON védjegy harmadik felek végtermékeivel kapcsolatos használata azzal a következménnyel járhat, hogy e védjegy reklámfunkciót vagy kommunikációs funkciót tölt be, amelynek célja a fogyasztó tájékoztatása vagy meggyőzése (a védjegy reklámfunkciójával vagy kommunikációs funkciójával kapcsolatban lásd: 2009. június 18-i L'Oréal és társai ítélet, C-487/07, EBHT, EU:C:2009:378, 58. pont; 2010. március 23-i Google France és Google ítélet, C-236/08–C-238/08, EBHT, EU:C:2010:159, 75., 77. és 91. pont). Mindazonáltal a fentiek folytán nem tölti be a végtermék származása jelzésének funkcióját, amely a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének értelmében a védjegy tényleges használatának értékelése céljából az egyetlen releváns szempont.
- 87 Másodsor, ahogyan a beavatkozó is rámutatott, kétségtelen, hogy a védjegynek az árujegyzékében szereplő árukkal kapcsolatos tényleges használata nem feltételezi szükségképpen, hogy a védjegy ezen áruk vonatkozásában történő használatára hivatkozó jogosult azok előállítója. Többek között a 207/2009 rendelet 15. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy a védjegyjogosult hivatkozhat a védjegynek a jogosult engedélyével harmadik fél által történő használatára. Márpedig harmadik fél használhatja a védjegyet azon áruk vonatkozásában, amelyeket maga állít elő és értékesít. Ezenkívül nem ritka, hogy valamely védjegy jogosultja e védjegy alatt olyan árukat értékesít, amelyeket más vállalkozással állítat elő.
- 88 Mindazonáltal ezen körülmények egyikét sem bizonyították vagy említették a jelen ügyben a TEFLON védjegy harmadik felek végtermékei vonatkozásában történő használata kapcsán. A beavatkozó nem szolgáltatott olyan bizonyítékokat, amelyekből kitűnne, hogy a TEFLON védjegyet harmadik felek azzal a céllal használják végtermékek vonatkozásában, hogy ezen áruk kereskedelmi származását akként jelezzék, hogy azok vagy a beavatkozótól vagy harmadik felektől származnak, ahogyan a fenti 70. és azt követő pontokban is szerepel.

- 89 Harmadszor a beavatkozónak a 2003. március 11-i Ansul-ítéletre (C-40/01, EBHT, EU:C:2003:145, 41. pont) alapított, a tárgyaláson felhozott érvét illetően, rá kell mutatni, hogy a Bíróság az említett ítéletben kétségtelenül elismerte, hogy az áruk szerves részét képező és azonos védjegy alatt értékesített alkatrészek esetében a védjegy ezen alkatrészekkel kapcsolatos tényleges használatát úgy kell vizsgálni, mint amely magukra a már értékesített árukra vonatkozik, és amelynek célja a jogosultnak az ezen árukra vonatkozó jogainak fenntartása. Mindazonáltal még annak feltételezése esetén is, hogy az alkatrészek helyzete összehasonlítható az olyan alkotórészével, amely valamely végtermék olyan szerves részét képezi, amely főszabály szerint az áru élettartama során nem helyettesíthető, meg kell állapítani, hogy a jelen ügy körülményei különböznek a fent hivatkozott Ansul-ítélet (EU:C:2003:145) alapjául szolgáló körülményektől. Az utóbbi ítéletből ugyanis kitűnik, hogy az érintett alkatrészek és azon áru kereskedelmi származása, amellyel kapcsolatban ezen alkatrészeket fel kellett használni, azonos. Márpedig a jelen ügyben a harmadik felek végtermékeinek kereskedelmi származása eltérő a beavatkozótól származó, a TEFLON védjeggyel azonosított alkotóelemétől.
- 90 Negyedszer, olyan harmadik személy tisztességtelen magatartásának veszélye, aki adott esetben a korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló védjegyet kívánt volna a végtermékek vonatkozásában lajstromoztatni, vagy a korábbi védjegy esetleges jóhírnevének kérdése, amelyekre a beavatkozó a tárgyaláson hivatkozott, irrelevánsak a korábbi védjegy tényleges használatának értékelése keretében. Mindenesetre a fenti 69. és 81. pontban szereplő megállapítások nem fosztják meg teljes mértékben a korábbi védjegyet a végtermékekre vonatkozó azonos vagy hasonló védjegy bejelentésével szembeni oltalomtól. Semmi nem akadályozza meg ugyanis a beavatkozót abban, hogy adott esetben az áruk és a védjegyek esetleges hasonlóságára tekintettel harmadik fél ezen védjegyével való összetéveszthetőségre, és – feltételezve, hogy bizonyított – a korábbi védjegynek a vásárlóközönség általi piaci ismertsége folytán fennálló, a rendesnél nagyobb fokú megkülönböztető képességre hivatkozzon. Az sem kizárt, hogy ezen összetéveszthetőségre a korábbi védjegyhez hasonló vagy azzal azonos védjegy lajstromozása iránti kérelemmel szemben, nem hasonló áruk vonatkozásában hivatkozhatnak, amennyiben a beavatkozó bizonyítja, hogy a korábbi védjegy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében vett jóhírnévvel rendelkezik.
- 91 A fenti megállapításokból következik, hogy a megtámadott határozat téves jogalkalmazást valósít meg, amennyiben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában megállapította, hogy a beavatkozó a korábbi védjegy használatát a végtermékek vonatkozásában bizonyította azáltal, hogy a beavatkozó által előállított bevonatok harmadik felek áruinak összetételének és szerkezetének szerves részét képezik, és hogy a korábbi védjegyet ezen áruk tájékoztató füzetében és reklámjaiban feltüntették.
- A második, a korábbi védjegynek a „valószínűleg az 1. osztályba tartozó homopolimer és kopolimer gyanták, fóliák és felületkezelő anyagok” vonatkozásában történő használatával kapcsolatos jogalapról
- 92 A felperes vitatja, hogy a beavatkozó elegendő és megfelelő bizonyítékot szolgáltatott a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítására még a „homopolimer és kopolimer gyanták, fóliák és felületkezelő anyagok” vonatkozásában is, amelyek álláspontja szerint „valószínűleg” az 1. osztályba tartoznak. Szerinte a korábbi védjegy tényleges használatának értékelése céljából nem vehetők figyelembe olyan bizonyítékok, amelyek nem tartalmaznak keltezést, sem pedig azok, amelyeken a korábbi védjegyet nem úgy tüntetik fel, „ahogyan azt a piacon használják”.
- 93 A tárgyaláson a Törvényszék írásbeli kérdésére a felperes pontosította, hogy ezen érv keretében különösen azt állítja, hogy az olyan áruk éves forgalmával kapcsolatos bizonyítékok benyújtásával, mint a „homopolimer és kopolimer gyanták, fóliák és felületkezelő anyagok”, a beavatkozó nem szolgáltatott olyan bizonyítékokat, amelyeken a korábbi védjegy ezen árukkal kapcsolatban jelent volna meg. Ezzel szemben azon bizonyítékok, amelyeken a TEFLON védjegy szerepelt, a felperes szerint csak harmadik felek végtermékeire vonatkoztak. Márpedig ez utóbbi áruk tekintetében a felperes nem szolgáltatott olyan bizonyítékokat, amelyek lehetővé tennék az értékesítések nagyságrendjének megbecslését.

- 94 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azon kérdés mérlegeléséhez, hogy valamely korábbi védjegy tényleges használat tárgyát képezte-e, az eset összes releváns tényezőjét figyelembe vevő átfogó értékelést kell végezni. Ez a mérlegelés magában foglalja a számításba vett tényezők bizonyos kölcsönös függőségét (lásd ebben az értelemben: 2004. július 8-i MFE Marienfelde kontra OHIM – Vétoquinol (HIPOVITON) ítélet, T-334/01, EBHT, EU:T:2004:223, 36. pont; VITAFRUIT-ítélet, fenti 44. pont, EU:T:2004:225, 42. pont). Nem az egyes bizonyítékok elszigetelt vizsgálatáról van tehát szó, hanem azok együttes vizsgálatáról a legvalószínűbb és leglogikusabb értelmük azonosítása érdekében. E vizsgálat keretében nem zárható ki, hogy a bizonyítékok egy csoportja lehetővé teszi a bizonyítandó tények megállapítását, miközben e bizonyítékok egyesével, egymástól elkülönítve vizsgálva nem lennének alkalmasak e tények pontos megállapítására (2010. december 15-i Epcos kontra OHIM – Epcos Sistemas (EPCOS) ítélet T-132/09, EU:T:2010:518, 28. pont; 2012. február 29-i Certmedica International és Lehning entreprise kontra OHIM – Lehning entreprise és Certmedica International (L112) ítélet, T-77/10 és T-78/10, EU:T:2012:95, 57. pont).
- 95 A jelen ügyben a korábbi védjegy szerepel többek között harmadik felek végtermékeivel kapcsolatos tájékoztató füzetekben, reklámokban és internetes oldalak kivonataiban, ahogyan azt a felperes elismeri. Kétségtelen, hogy e dokumentumok közül egyesek nem tartalmazzak keltezést, de az átfogó értékelés keretében a releváns időszakra vonatkozó más bizonyítékokkal együttesen mégis figyelembe vehetők a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítása érdekében (lásd ebben az értelemben: 2011. február 17-i J & F Participações kontra OHIM – Plusfood Wrexham (Friboi) ítélet, T-324/09, EU:T:2011:47, 33. pont).
- 96 E vonatkozásban először is meg kell említeni, hogy a fellebbezési tanács által idézett bizonyos folyóiratok vagy internetes oldalakról származó kivonatok tartalmazzak keltezést, és a releváns időszakra vonatkoznak.
- 97 Ezt követően, ahogyan a második jogalap első részének elemzése keretében megállapításra került, a korábbi védjegyet harmadik felek arra használták, hogy a beavatkozótól származó bevonatokra és feldolgozatlan anyagokra utaljanak. E bevonatok és feldolgozatlan anyagok – a beavatkozó által a korábbi védjegy alatt általa előállított és értékesített áruk lehetséges felhasználási módjai tekintetében szolgáltatott információkra tekintettel – megfelelnek a beavatkozó által e védjegy alatt a releváns időszakban értékesített áruknak, ahogyan többek között a felperes által hivatkozott egyik nyilatkozatból és a „homopolimer és kopolimer gyantáknak, fóliáknak és felületkezelő anyagoknak” az Unió területén a 2003–2008 években történő értékesítéséből származó forgalomra vonatkozó dokumentumból kitűnik. A felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely alátámasztja ezen, a beavatkozó által szolgáltatott és a releváns időszakra vonatkozó éves forgalmi adatok pontatlanságát. Az említett dokumentumokban szereplő adatok relevanciáját sem vitatta.
- 98 Végül az ügy irataiból, és különösen a fenti 97. pontban említett két dokumentumból – amelyek tartalmát a felperes nem vitatta – az is kitűnik, hogy a beavatkozó a releváns időszakban jelentős erőfeszítést tett az általa a TEFLON védjegy alatt forgalmazott áruk reklámozására. Ahogyan az ítélezési gyakorlatból következik, a védjegy használata ténylegesnek tekinthető, ha e védjegyet különösen reklámkampányok keretében ügyfélkör meghódítására használják (lásd ebben az értelemben: Antul-ítélet, fenti 89. pont, EU: C:2003:145, 37. pont). Ezen elem tehát újabb jelentős arra utaló jel, hogy a korábbi védjegyet a releváns időszakban a beavatkozó tapadásgátló anyagai vonatkozásában ténylegesen használták (lásd ebben az értelemben: 2006. december 14-i, Gagliardi kontra OHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANÜ MANU MANU) ítélet, T-392/04, EU:T:2006:400, 86. pont).
- 99 Következésképpen azokat a bizonyítékokat, amelyek nem tartalmazzak keltezést, vagy azokat, amelyekben a korábbi védjegy harmadik felek végtermékeivel kapcsolatban jelenik meg, a fellebbezési tanács jogszerűen veheti figyelembe a korábbi védjegynek a beavatkozótól származó áruk vonatkozásában történő tényleges használata bizonyítékainak átfogó értékelése során. A második jogalap e részét tehát el kell utasítani.

100 A fentiekből következik, hogy a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, mivel egyrésről az indokolása elégtelen a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 28. pontjában tett megállapítás vonatkozásában, másrésről téves jogalkalmazást tartalmaz a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 26. pontjában szereplő megállapítása tekintetében. E körülmények között nem kell megvizsgálni a felperes által hivatkozott első jogalapot, sem pedig az általa e jogalap alátámasztására a Törvényszékhez benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságának kérdését.

A költségekről

101 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az OHIM pereszes lett, a felperes kérelmeinek megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. Mivel a felperes nem kérte a beavatkozónak a költségek viselésére való kötelezését, elegendő kimondani, hogy az maga viseli a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A Törvényszék a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának 2011. szeptember 29-én hozott határozatát (R 2005/2010-1. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**
- 2) **Az OHIM viseli a saját költségeit, és köteles a Polytetra GmbH részéről felmerült költségek viselésére.**
- 3) **Az EI du Pont de Nemours and Company viseli a saját költségeit.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. június 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei	2
A felek kérelmei	4
A jogkérdésről	4
Az indokolási kötelezettségről	4
A második, a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének és 15. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról	8
A releváns időszakról	10
A második jogalapnak a korábbi védjegy „homopolimer és kopolimer gyantáktól, fóliáktól és felületkezelő anyagoktól” eltérő áruk tekintetében való használatával kapcsolatos első részéről	11
– Az alkotóelem és az azt magában foglaló áru ugyanazon árucsoportba való tartozásáról	13
– A korábbi védjegy által betöltött alapvető funkcióról	14
A második, a korábbi védjegynek a „valószínűleg az 1. osztályba tartozó homopolimer és kopolimer gyanták, fóliák és felületkezelő anyagok” vonatkozásában történő használatával kapcsolatos jogalapról ..	17
A költségekről	19